

Nádasdy Ádám

ÁDÁM ÉS ÉVA

Ahogy Ádám és Éva szerette egymást,
királyian és praktikusan.
Ők voltak csak egymásnak: közel s távol
hasonló alakút az ördög se látott.

Alvásuk volt a legkielégítőbb,
Ádám bűze és Éva horkantásai
messzire jelezték a békét, kincsüket.

Ahogy Ádám és Éva szerette egymást,
állati adottságként, tehetetlenül.
Szólt egyik a másiknak, ha távolabb
valami gyökeret talált, egyen az is.

Alvásuk volt a legkielégítőbb,
Ádám szőre és Éva nedvei
reggelre pamaccsá ragasztották őket.

Ádám és Éva mégsem szerette egymást,
mert nem tudták. Nem tudták, mit csinálnak.
A szerelem: önreflexió, nézd,
én így, te úgy, én is, te is, mi egymást.

Ha nem *tudod*, hiába alszotok
gyönyörű bűzben, pamaccsá hörögve.
Ha van nálad tükör, akkor szeretsz.

Vajda Miklós

ANYAKÉP, AMERIKAI KERETBEN (II)*

És egyszer csak megint ott áll, persze bennem áll, de most egy ajtóban áll, és nem a mi valahai számtalan közös ajtóink egyikében, nem is az övéi valamelyikében, hanem magasan, egy vagon szűk ajtajában áll, a Keleti pályaudvaron, a bécsi gyors egyik kocsijának ajtajában. Áll, bal kezével a kapaszkodót fogja, összehúzott szemmel körül-

* A három részre tervezett írás első része a *Holmi* 2007. októberi számában jelent meg.